

i og for sig finde det ønskeligt, om dette Thing affattede Finantsloven i en saadan Skikkelse, at den uden videre kunde blive godkjendt i det andet Thing. Dette anser jeg for det i og for sig Heldigste, Rigtigste og Naturligste, og jeg veed ogsaa, at denne Ansuelse tidligere er blevet gjort gjældende fra Medlemmer, som netop høre til dette Things Flertals Førere. Jeg tror derfor, at det er naturligt, at man allerede paa nærværende Standpunkt tager Hensyn til det andet Things Opfattelse med Hensyn til forskjellige Hovedpunkter paa det foreliggende Finantsbudget.

Krigsministeren (Bahnsen): Den ærede Ordfører sluttede sine Bemærkninger med at henlede Opmærksomheden paa en Skrivelse fra Generalkommandoen til Souskommandanten, som har staaet i et Blad. Det forekommer mig, at denne Sag ikke staaer i overdreven stor Forbindelse med 2den Behandling af Krigsministeriets Budget; og det laa derfor nærmest for mig ikke at indlade mig videre derpaa, men da Sligt mulig kunde misforstaaes, skal jeg dog gjøre et Par ganske korte Bemærkninger til den ærede Ordførers Udtalelser. Jeg skal for det Første bemærke, at naar han forudsætter, at en sliq Skrivelse fra Generalkommandoen til Souskommandanten ikke kunde udgaa, uden at Krigsministeriet vidste Besked herom, saa er dette en meget stor Misforstaaelse af den ærede Ordfører. Vi have meget Omvøb i Hæren, men vi have dog ikke saa meget Omvøb, og saa lidt Decentralisation, at Generalkommandoen ikke uden Krigsministeriets Vidende skulde kunne skrive til Souskommandanten med Hensyn til de Foranstaltninger til Ordenens Overholdelse, som vilde være at foretage paa Kasernerne. Nei, dette er en fuldstændig Misforstaaelse. Jeg har ikke kjendt Skrivelsen, før jeg saae den i Bladene, maatte samme Dag som den ærede Ordfører. Naar han derfor gaar ud fra den Betragtning, at det, der laa bag ved, var, at Krigsministeriet skulde komme ind paa Forberedelse af et Statskup, saa maa jeg bestemt benægte Berettigelsen af et saadant Raisonnement. Jeg tror ikke, at det har faldet Generalkommandoen ind at tro, hvad den ærede Ordfører synes at mene, at Artikklen i „Den ny Tid“ havde Hensyn til Militærets eventuelle Optraeden under et eventuelt Statskup. Hvis Generalkommandoen havde troet det, havde den formentlig slet ikke indladt sig paa Sagen paa den Maade. Det ligger ikke nær at tro dette, og det kan jeg heller ikke tro, at denne

Artikel om den militære Vdyghedspligt er gaaet ud paa. Det, der ligger nærmest for Generalkommandoen at overveie, og som den maa overveie i den Slags Forhold, er den almindelige Anvendelse af Militæret til Assistance for Politiet under eventuelle Uroligheder, som kunne fremkomme af mange forskjellige Grunde — hvilke skal jeg ikke her komme ind paa. Den maa overveie, om ikke denne Artikel maatte svække Soldaternes Tilbøielighed til at assistere Politiet. Det er det, jeg antager, ligger bag ved Generalkommandoen's Skrivelse, og ikke Noget om Statskup. Hertil skal jeg indskrænke mig, hvad dette Punkt angaar. — Hvad nu selve Finantsloven angaar, da kan jeg i Almindelighed henholde mig til, hvad den ærede Ordfører for Mindretallet har udtalt med Hensyn til Sparommelighed o. s. v., ligesom jeg ganske kan tiltræde de Oplysninger, han har givet med Hensyn til Budgettets Størrelse paa §§ 22 og 26, sammenlignet med tidligere Tid. Jeg skal derfor ikke komme ind paa Sagen i Almindelighed, men gaa over til at omtale de enkelte Poster, idet jeg dog blot skal forudstikke den Bemærkning, at naar jeg nærmere gaar ind paa at omtale de enkelte Posters Nødvendighed, saa er det ikke, fordi jeg tror, at mine Udtalelser ville kunne paavirke Afstemningerne ved 2den Behandling. Jeg er aldeles forberedt paa, at Flertallets Rægtelser og Forslag gaa igjennem. Det vilde være utroligt andet, naar Flertallet er saa stort og saa stærkt repræsenteret i Udvalget, og dette har haft saa lang Tid til at overveie Sagerne og har saa stor en Rutine i at behandle dem. Det vilde altsaa være et unaturligt Forhold, hvis ikke Alt gik igjennem, som Flertallet har foreslaaet. Jeg udtaler mig kun derfor, dels for at søge at give Anledning til, at enkelte Punkter komme under nærmere Overveielse paa et senere Tidspunkt, dels ogsaa for at godtgjøre Nødvendigheden af de opstillede Krav for min egen Skyld. Jeg vil nemlig nødig have, at det skulde blive den almindelige Mening, at disse Krav ere aldeles urimelige, og at man virkelig ved disse Fordringer paa §§ 22 og 26 vilde, som den ærede Ordfører har antydet, søge at imitere de store militaristiske Stater. Jeg tror, at han maa kjende meget Lidt til de store Stater eller i alt Fald til deres Hærordning og Hærforhold, naar han tilnærmelsesvis kan tage dette som Noget, der blot kan siges at stræbe hen til en saadan Smiteren. Hvad nu § 22 angaar, da er der i Betænkningen gjort nogle almindelige Bemærknin-